

[Inger Gautier Schmit.]

saaledes, at vi ikke skal behøve at se 32 Aar ud i Fremtiden, før der viser sig en Nedgang i Priserne.

Der har fra forskellig Side været fremsat ganske modstridende Betragtninger i Retning af, hvorvidt Apotekerne eller Fabrikkerne maatte gaa af med Sejren i Tiden, og jeg maa mene, der her er et af de maaske allervigtigste Forhold at overveje i Udvalget. Det gælder om her at finde det rette Forhold mellem disse to eksisterende Virksomheder, saadan at Fabrikkerne har deres naturlige Opgave og Omraade, og saa længe Fabrikkerne med denne ganske bestemte Opgave, som alligevel maa tilfalde dem, kan gøre Medicin billigere, mener jeg, de bør beholde den Del af Fabrikationen, som hører herhen under. Paa den anden Side vilde jeg finde det uheldigt, hvis der blev frataget Apotekerne saa mange forskellige Varer og Salgsgenstande, at de Mediciner, som Apotekerne alene er i Stand til at fremstille, vilde blive saa faatallige, at det — saaledet som det saa vidt mig bekendt er Tilfældet i Svejts — bevirkede ualmindelig høje Priser paa Medicin. Thi man kan jo let se, at jo færre Salgsgenstande Apotekerne har at raade over, desto højere maa Priserne sættes paa de Varer, som de fremstiller, for at der kan opnaas en rimelig Indtægt. Men det gælder, som sagt, her om, at man afvejer Tingene forstandigt overfor hinanden.

Ligesom det ærede Medlem Hr. Bjergering er ogsaa jeg særdeles tilfreds med, at man her i Forslaget som i Lovforslaget fra 1923—24 foreslaar, at Fonden kan give Laan til Inventar og Etablering, men jeg kan ikke følge det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven i dette, at man ogsaa skulde kunne faa Laan til Overtagelse af Bygninger. De fleste reelle Apoteker ligger jo i store og kostbare gamle Ejendomme ude omkring i Landet, hvortil der er bundet overordentlig store Kapitaler, og paa hvilke der ofte hviler en meget stor Gæld, og jeg kunde tænke mig, at Udviklingen i Retning af den billigere Medicin vilde blive besværliggjort, hvis man fremdeles ud i Tiden som noget aldeles selvfølgelig gik ud fra, at Apotekerne bestandig skal blive ved at have til Huse i de gamle kostbare Bygninger, hvor de nu ligger. Ogsaa set ud fra et rent praktisk Synspunkt kunde jeg tænke mig, at det baade det ene og det andet Sted vilde være praktisk, om man indrettede Apotekerne noget mere tidssvarende, med noget mere moderne indrettede Lokalteter, saaledes at de baade for Apotekeren

og Medhjælperne blev mere praktiske og anvendelige, fremfor disse uendelig store, vidtstrakte Lokalteter, der fra gammel Tid henligger navnlig under de store Provinsapoteker. Jeg mener altsaa, at Udlaanet fra Apotekerfonden ikke bør gaa til Indkøb af Bygningerne, og jeg vil i det hele taget ikke synes, det er heldigt, hvis det bestandigt skal være Traditionen, at Apoteket ligger i store, gamle, kostbare og vidtløftige Bygninger.

Den højtærede Minister udtalte, at han ønskede, at Bevillingen skulde komme til at ligge paa Linie med de andre forskellige Virksomheder indenfor Næringslovens Rammer. Selvfølgelig er det ikke en Sag af saa stor principiel Betydning, men vi har dog fra vor Side ment, at naar Apotekerbevillingerne hidtil er givet ved kgl. Resolution, var der ikke nogen særlig Grund til nu at gaa bort derfra, idet vi synes, at det bl. a. ogsaa derigennem kan siges at være understreget, at det er en meget betroet Post at være Apoteker, at det ikke er en fuldstændig tilfældig Næring, der her gives en Mand, men en Næring af en ganske særlig og ansvarsfuld Art.

Jeg er altsaa for saa vidt uenig med det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, der mente, at man skal gaa videre i Retning af at give fri Adgang til Oprettelsen af Apoteker, og jeg maa i denne Forbindelse minde det ærede Medlem om, at hvis man vilde gaa til at give denne ret ubegrænsede Adgang til at oprette Apoteker, bliver det en meget dyr Historie, og de syge kommer til at betale derfor. Thi hvis der kommer for mange Apoteker, faar de en minimal Indtægt, saa de ikke naar op til de 6 000 Kr. om Aaret, og saa skal Apotekerfonden betale det resterende, og det bliver meget dyrt. Derfor finder jeg det heldigt, at dette Forhold ligger i Ministerens Haand, saa det kan overvejes, hvor mange Apoteker der tiltrænges her i Landet.

Der er fra forskellig Side udtalt, at vi havde for mange smaa Apoteker ude paa Landet; baade fra konservativ og radikal Side har man udtalt Ønske om Indskrænkning af Landapotekernes Antal, og det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen mente, at vi maaske ligesom i Sverige kunde have noget i Retning af, at Ekspeditionen skete pr. Jernbane. Nu kan man efter min Mening slet ikke sammenligne danske og svenske Forhold; i Sverige, dette uhyre Land med de milelange Strækninger, er man selvfølgelig meget ofte henvist til at bruge Jernbanen, men her i Danmark synes jeg slet ikke, et saadant Ræsonnement kan gøres